

Het Boek Joël en de Laodiceaanse Zevende-dags Adventkerk - Nummer Eén

De Tegenwoordige Waarheid Beproeven

Jeff Pippenger

2025-12-02

„Er zijn in de Schriften sommige dingen die moeilijk te verstaan zijn en die, overeenkomstig de woorden van Petrus, door ongeleerden en onstandvastigen worden verdraaid tot hun eigen verderf. Het kan zijn dat wij in dit leven niet in staat zijn de betekenis van ieder Schriftgedeelte te verklaren; maar er zijn geen wezenlijke punten van praktische waarheid die in mysterie gehuld zullen blijven. Wanneer de tijd zal aanbreken, in de voorzienigheid van God, dat de wereld beproefd zal worden op de waarheid voor die tijd, zullen de geesten door Zijn Geest ertoe worden gebracht de Schriften te onderzoeken, zelfs met vasten en met gebed, totdat schakel na schakel wordt opgespoord en samengevoegd tot een volmaakte keten. Ieder feit dat rechtstreeks betrekking heeft op de zaligheid van zielen zal zo duidelijk worden gemaakt dat niemand hoeft te dwalen of in duisternis te wandelen.

“Terwijl wij de keten van de profetie hebben gevolgd, is de geopenbaarde waarheid voor onze tijd duidelijk gezien en uiteengezet. Wij zijn verantwoordelijk voor de voorrechten die wij genieten en voor het licht dat op ons pad schijnt. Zij die in vroegere geslachten leefden, waren verantwoordelijk voor het licht dat hun vergund werd te beschijnen. Hun verstand werd geoefend met betrekking tot verschillende punten van de Schrift die hen op de proef stelden. Maar zij verstonden de waarheden niet die wij verstaan. Zij waren niet verantwoordelijk voor het licht dat zij niet hadden. Zij hadden de Bijbel, evenals wij; maar de tijd voor de ontvouwing van bijzondere waarheid met betrekking tot de slottonelen van de geschiedenis van deze aarde is gedurende de laatste geslachten die op de aarde zullen leven.

‘Bijzondere waarheden zijn aangepast aan de omstandigheden van de opeenvolgende geslachten zoals die hebben bestaan. De tegenwoordige waarheid, die een beproeving is voor het volk van dit geslacht, was geen beproeving voor het volk van geslachten ver in het verleden. Indien het licht dat nu over ons schijnt met betrekking tot de sabbat van het vierde gebod aan de geslachten in het verleden was gegeven, zou God hen voor dat licht verantwoordelijk hebben gehouden.’ Testimonies, deel 2, 692, 693.

Nieuw en oud

“In ieder tijdperk is er een nieuwe ontwikkeling van de waarheid, een boodschap van God aan het volk van die generatie. De oude waarheden zijn alle wezenlijk; nieuwe waarheid staat niet los van de oude, maar is een ontvouwing daarvan. Slechts naarmate de oude waarheden worden begrepen, kunnen wij de nieuwe verstaan. Toen Christus aan Zijn discipelen de waarheid van Zijn opstanding wilde openbaren, begon Hij ‘bij Mozes en al de profeten’ en ‘legde Hij hun uit in al de Schriften wat op Hem betrekking had’. Lukas 24:27. Maar het is het licht dat schijnt in de nieuwe ontvouwing van de waarheid dat de oude verheerlijkt. Wie het

nieuwe verwerpt of veronachtzaamt, bezit in werkelijkheid ook het oude niet. Voor hem verliest het zijn levenskracht en wordt het slechts een levenloze vorm.

Er zijn er die belijden de waarheden van het Oude Testament te geloven en te onderwijzen, terwijl zij het Nieuwe verwerpen. Maar door te weigeren de leringen van Christus aan te nemen, tonen zij dat zij niet geloven wat patriarchen en profeten hebben gesproken. 'Indien gij Mozes geloofdet,' zei Christus, 'zoudt gij Mij geloven; want hij heeft van Mij geschreven.' Johannes 5:46. Daarom ligt er geen werkelijke kracht in hun onderwijzing, zelfs niet van het Oude Testament.

“Velen die beweren het evangelie te geloven en te onderwijzen, verkeren in een soortgelijke dwaling. Zij schuiven de oudtestamentische Schriften terzijde, waarvan Christus verklaarde: 'Deze zijn het die van Mij getuigen.' Johannes 5:39. Door het Oude te verwerpen, verwerpen zij in wezen ook het Nieuwe; want beide zijn delen van één onafscheidelijk geheel. Niemand kan de wet van God op juiste wijze uiteenzetten zonder het evangelie, noch het evangelie zonder de wet. De wet is het evangelie belichaamd, en het evangelie is de wet ontvouwd. De wet is de wortel; het evangelie is de welriekende bloesem en de vrucht die zij draagt.”

„Het Oude Testament werpt licht op het Nieuwe, en het Nieuwe op het Oude. Elk is een openbaring van de heerlijkheid van God in Christus. Beide bieden waarheden die aan de ernstige zoeker steeds nieuwe diepten van betekenis zullen onthullen.” *Lessen uit het Leven van Alledag*, 128.

De tegenwoordige waarheid is per definitie de „geopenbaarde waarheid” voor een bepaalde tijdsperiode die „duidelijk wordt gezien en uitgelegd”. De generatie die leeft in de tijd waarin de „tegenwoordige waarheid” wordt geopenbaard, wordt „verantwoordelijk gehouden” om die waarheid te aanvaarden of te sterven. De samengevoegde waarheden die de „tegenwoordige beproevende waarheid” voor „deze generatie” vormen, worden weergegeven in „de ontvouwing van bijzondere” waarheden „met betrekking tot de afsluitende taferelen van de geschiedenis van deze aarde”. Waarheid, en derhalve „tegenwoordige waarheid”, wordt door het Nieuwe Testament getypeerd in verhouding tot het Oude Testament. Waarheid wordt bevestigd op twee getuigen en waarheid heeft een begin en een einde, een letterlijke en een geestelijke, een oude en een moderne, een alfa en een omega, een eerste en een laatste.

Het Milleritische fundament van de boodschap van de eerste engel is het “oude” in verhouding tot de boodschap van de derde engel als “tegenwoordige waarheid”. Degenen die “het Oude verwerpen”, “verwerpen in feite het Nieuwe”, want beide zijn delen van een onafscheidelijk geheel.

Ik zag de noodzakelijkheid in van de boodschappers, in het bijzonder, dat zij waakten en alle dweepzucht tegengingen waar zij die ook maar zagen opkomen. Satan dringt van alle kanten aan, en tenzij wij op hem bedacht zijn en onze ogen open hebben voor zijn listen en strikken, en de gehele wapenrusting van God hebben aangedaan, zullen de vurige pijlen van de boze ons treffen. Er zijn vele kostbare waarheden vervat in het Woord van God, maar het is de ‘tegenwoordige waarheid’ die de kudde nu nodig heeft. Ik heb het gevaar gezien dat de boodschappers afdwalen van de belangrijke punten van de tegenwoordige waarheid om zich

bezig te houden met onderwerpen die er niet toe dienen de kudde te verenigen en de ziel te heiligen. Satan zal hier elk mogelijk voordeel aangrijpen om de zaak schade toe te brengen.

“Maar onderwerpen als het heiligdom, in verband met de 2300 dagen, de geboden van God en het geloof van Jezus, zijn uitnemend geschikt om de vroegere adventsbeweging te verklaren en te tonen wat onze huidige positie is, het geloof van de twijfelende te bevestigen en zekerheid te geven omtrent de heerlijke toekomst. Deze, zo heb ik dikwijls gezien, waren de voornaamste onderwerpen waarbij de boodschappers moesten stilstaan.” Early Writings, 63.

Het „heiligdom”, in verband met de 2300 dagen, de geboden van God en het geloof van Jezus, zijn de sleutel tot de verklaring van de „voorgaande Adventbeweging” van de Millerieten en daarmee tot het „volkomen” verklaren van „wat onze huidige positie is”. Zij die „twijfelen” aan de „voorgaande Adventbeweging”, „twijfelen” aan datgene wat „zekerheid geeft aan de heerlijke toekomst”. Wat zekerheid geeft aan de toekomst, is het verleden.

Het boek Joël is een boodschap van tegenwoordige beproevende waarheid. Dit wordt door meerdere getuigen bevestigd. Joël wordt door de Geest der Profetie aangeduid als „tegenwoordige waarheid”, die volgens Johannes in het boek Openbaring het getuigenis van Jezus is.

De openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft om Zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra moet geschieden; en Hij heeft die door Zijn engel gezonden en te kennen gegeven aan Zijn dienstknecht Johannes; die getuigenis heeft afgelegd van het woord van God, en van het getuigenis van Jezus Christus, en van alles wat hij gezien heeft. Openbaring 1:1, 2.

Het „getuigenis” van Johannes (waarvan hij „getuigenis aflegde”) werd in drie delen weergegeven. Hij legde het „woord van God”, het „getuigenis van Jezus” en de „dingen die hij zag” vast. In de eerste twee verzen van Openbaring stelt Johannes iemand voor aan wie de gave van de „geest der profetie” is geschonken. Die gave omvat een bijzondere openbaring van Gods Woord, en zij omvat ook bijzondere openbaringen die aan de profeet worden overgebracht door de woorden van Christus; (hetzij rechtstreeks door Christus, hetzij door zijn engelachtige vertegenwoordigers) en de gave omvat tevens waarheid die wordt megedeeld door middel van dromen en visioenen. De geest der profetie is het getuigenis van Christus dat aan de profeet wordt overgebracht, en het draagt hetzelfde gezag alsof een engel of Christus de woorden sprak.

En ik viel aan zijn voeten neer om hem te aanbidden. En hij zei tot mij: Zie toe, doe dat niet: ik ben uw mededienstknecht, en van uw broeders die het getuigenis van Jezus hebben: aanbid God; want het getuigenis van Jezus is de geest der profetie. Openbaring 19:10.

Gabriël maakt duidelijk dat hij een mededienstknecht is met Johannes, en dat hij niet aanbeden mag worden. Gabriël maakt eveneens duidelijk dat de „broeders” die door Johannes worden vertegenwoordigd, „het getuigenis van Jezus” hebben, wat de „geest der profetie” is. De „broeders” die Johannes vertegenwoordigt, zijn de honderd vierenveertigduizend, en al de broeders hebben de „geest der profetie”.

“En zij stonden ’s morgens vroeg op en trokken uit naar de woestijn van Tekoa; en terwijl zij uittrokken, stond Josafat op en zei: Hoort mij, o Juda en gij inwoners van Jeruzalem; geloof in

de HEERE, uw God, zo zult gij bevestigd worden; gelooft Zijn profeten, zo zult gij voorspoedig zijn. 2 Kronieken 20:20.

„Geloof in de HEERE, uw God, dan zult gij bevestigd worden; gelooft zijn profeten, dan zult gij voorspoedig zijn.”

“Jesaja 8:20. ‘Tot de wet en tot de getuigenis; indien zij niet spreken overeenkomstig dit woord, het is omdat er geen licht in hen is.’ Hier worden Gods volk twee teksten voorgehouden: twee voorwaarden voor succes. De wet, door Jehovah Zelf gesproken, en de geest der profetie, zijn de twee bronnen van wijsheid om Zijn volk in elke ervaring te leiden. Deuteronomium 4:6. ‘Dit is uw wijsheid en uw verstand ten aanschouwen van de volken, die zullen zeggen: Waarlijk, dit grote volk is een wijs en verstandig volk.’”

„De wet van God en de Geest der Profetie gaan hand in hand om de gemeente te leiden en raad te geven, en telkens wanneer de gemeente dit heeft erkend door Zijn wet te gehoorzamen, is de geest der profetie gezonden om haar te leiden op de weg der waarheid.

“Openbaring 12:17. ‘En de draak werd toornig op de vrouw en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus Christus hebben.’ Deze profetie wijst er duidelijk op dat de overblijvende gemeente God in Zijn wet zal erkennen en de profetische gave zal bezitten. Gehoorzaamheid aan de wet van God en de geest der profetie hebben het ware volk van God altijd gekenmerkt, en de toets wordt gewoonlijk gegeven op grond van tegenwoordige openbaringen.

In de dagen van Jeremia twijfelde het volk niet aan de boodschap van Mozes, Elia of Elisa, maar zij trokken de door God tot Jeremia gezonden boodschap in twijfel en schoven die terzijde, totdat haar kracht en uitwerking verijdeld waren en er geen andere uitkomst meer was dan dat God hen in gevangenschap wegvoerde.

“Evenzo hadden in de dagen van Christus de mensen geleerd dat Jeremia’s boodschap waar was, en zij brachten zichzelf ertoe te geloven dat, indien zij in de dagen van hun vaders hadden geleefd, zij zijn boodschap zouden hebben aangenomen; maar tegelijkertijd verwierpen zij de boodschap van Christus, van Wie al de profeten hadden geschreven.

„Toen de boodschap van de derde engel in de wereld opkwam, die bestemd is om de wet van God in haar volheid en kracht aan de gemeente te openbaren, werd ook de profetische gave onmiddellijk hersteld. Deze gave heeft een zeer vooraanstaande rol gespeeld in de ontwikkeling en voortgang van deze boodschap.”

“Wanneer er meningsverschillen zijn ontstaan met betrekking tot verklaringen van de Schrift en methoden van arbeid, die erop berekend waren het geloof van de gelovigen in de boodschap te ondermijnen en tot verdeeldheid in het werk te leiden, heeft de geest der profetie altijd licht geworpen op de situatie. Zij heeft altijd eenheid van denken en harmonie van handelen gebracht aan het lichaam der gelovigen. In elke crisis die zich heeft voorgedaan in de ontwikkeling van de boodschap en de groei van het werk, hebben degenen die standvastig hebben vastgehouden aan de wet van God en het licht van de Geest der profetie, gezegevierd, en het werk is in hun handen voorspoedig geweest.” Loma Linda Messages, 33, 34.

Het boek Joël wordt binnen de Geest der Profetie rechtstreeks aangemerkt als „tegenwoordige waarheid”, hetgeen volgens Johannes in het boek Openbaring het getuigenis van Jezus is. Het wordt bovendien rechtstreeks bevestigd binnen het Woord van God. Zowel de Bijbel als de Geest der Profetie passen het boek Joël rechtstreeks toe op de laatste dagen.

“Ieder van de oude profeten sprak minder voor zijn eigen tijd dan voor de onze, zodat hun profeteren voor ons van kracht is. ‘Nu zijn al deze dingen hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op wie de einden der eeuwen gekomen zijn.’ 1 Korinthiërs 10:11. ‘Aan wie geopenbaard werd, dat zij niet zichzelf, maar ons bedienden met die dingen, welke u nu verkondigd zijn door hen die u het evangelie gepredikt hebben door de Heilige Geest, Die van de hemel gezonden is; in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien.’ 1 Petrus 1:12. ...”

„De Bijbel heeft zijn schatten voor deze laatste generatie vergaard en samengebonden. Alle grote gebeurtenissen en plechtige handelingen van de oudtestamentische geschiedenis zijn in deze laatste dagen in de gemeente herhaald en worden herhaald.” Selected Messages, boek 3, 338, 339.

De profetie van Joël is „van kracht” „over” hen „op wie het einde der wereld gekomen is.” „Van kracht” benadrukt eenvoudig dat de „tegenwoordige waarheid” altijd een beproeving is, en zij die in die beproeving falen, worden voorgesteld door zulke Bijbelse figuren als Judas.

„Les na les vielen ongehoord op de oren van Judas. Hoe velen treden heden ten dage in zijn voetstappen. In het licht van Gods wet zien zelfzuchtige mensen hun verdorven karakter, maar laten zij na de vereiste hervorming tot stand te brengen en gaan zij voort van de ene staat van zonde tot de andere.”

„De lessen van Christus zijn van toepassing op onze eigen tijd en generatie. Hij zei: ‘Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij geloven zullen.’ Datzelfde getuigenis wordt in deze laatste dagen tot ons gebracht als tot Judas werd gebracht. Dezelfde lessen die hij niet praktisch in zijn leven wist toe te passen, komen tot mensen die horen en toch op gelijke wijze falen, omdat zij hun zonde niet wegdoen.” Review and Herald, 17 maart 1891.

Johannes is in het gehele boek Openbaring een type van Gods volk in de laatste dagen, en in zijn verbanning naar Patmos vertegenwoordigt Johannes hen die in de zondagswetcrisis worden vervolgd. Hij vermeldt waarom hij gevangen was gezet.

Ik, Johannes, die ook uw broeder ben, en mededeelhebber in de verdrukking, en in het koninkrijk en de volharding van Jezus Christus, was op het eiland genaamd Patmos, om het woord Gods en om het getuigenis van Jezus Christus. Openbaring 1:9.

Johannes werd vervolgd omwille van de Bijbel en de Geest der Profetie. Waarom worden de honderdvierenvierenveertigduizend vervolgd vanwege de Geest der Profetie? De eerste waarheid die de profeet Joël aanwijst, is de afval van de Kerk der Zevende-dags Adventisten. Toen de apostel Petrus vaststelde dat Pinksteren een vervulling was van het boek Joël, deed Petrus dat als antwoord op de Joden die de manifestatie van „tongen” aanvielen. De Joden, die toen de

Zevende-dags Adventisten in de laatste dagen voorafschaduwden, betoogden dat Petrus en degenen die de boodschap verkondigden „dronken” waren. Zevende-dags Adventisten zullen strijden tegen de boodschap van de late regen, zoals de Joden deden in de tijd van Petrus. Zij doen dit, want degenen die de beproevende boodschap van de late regen als „tegenwoordige waarheid” verkondigen, bezitten de „oude” fundamentele waarheden, want nieuwe waarheid is altijd gegrond op oude waarheid. Jeremia riep Gods volk in de tijd van de late regen op om te wandelen in de oude paden en te luisteren naar het geluid van de bazuin van de wachter, maar zij weigeren. De fundamentele boodschap van de „oude” waarheid wordt symbolisch voorgesteld door de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, die de verbondsrelatie uiteenzet in termen van de sabbat voor het land.

„Ik zag dat de naamkerk en naamadventisten ons, evenals Judas, aan de katholieken zouden verraden om hun invloed te verkrijgen teneinde tegen de waarheid op te treden. De heiligen zullen dan een onaanzienlijk volk zijn, weinig bekend bij de katholieken; maar de kerken en naamadventisten die van ons geloof en onze gebruiken weten (want zij haatten ons vanwege de sabbat, omdat zij die niet konden weerleggen), zullen de heiligen verraden en hen bij de katholieken aangeven als degenen die de instellingen van het volk veronachtzamen; dat wil zeggen dat zij de sabbat houden en de zondag veronachtzamen.

“Dan gebieden de katholieken de protestanten voort te gaan en vaardigen zij een decreet uit dat allen die niet de eerste dag van de week in plaats van de zevende dag zullen onderhouden, gedood zullen worden. En de katholieken, wier aantal groot is, zullen de protestanten terzijde staan. De katholieken zullen hun macht geven aan het beeld van het beest. En de protestanten zullen werken zoals hun moeder vóór hen heeft gewerkt om de heiligen te verdelgen. Maar voordat hun decreet vrucht draagt of uitwerking heeft, zullen de heiligen verlost worden door de Stem van God.” Spalding and Magan, 1, 2.

Tweemaal identificeert zuster White de „naamkerk” en de „naamadventisten”, terwijl zij onderscheid maakt tussen deze twee „nominale groepen” en de „katholieken”. De „naamkerk” en de „naamadventisten” „haatten” hen die door Petrus en Johannes werden voorgesteld, „vanwege de sabbat, want zij konden haar niet weerleggen.” De naamkerk en de katholieken kunnen de waarheid van de sabbat van de zevende dag niet „weerleggen”, en „naamadventisten” kunnen de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, die het sabbatsgebod van het land zijn, niet „weerleggen”. De naamkerk en de katholieken kunnen het feit dat de sabbat van de zevende dag een „fundamentele” bijbelse waarheid is, niet „weerleggen”, en „naamadventisten” kunnen het feit dat de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig een „fundamentele” Milleritische waarheid is, niet „weerleggen”.

Johannes’ gevangenschap op Patmos vertegenwoordigt de honderdvierenveertigduizend die zowel de Bijbel als de Geest der Profetie hooghouden, en die in het bijzonder van buitenaf worden vervolgd vanwege de sabbat van de zevende dag en van binnenuit worden vervolgd vanwege de sabbat van het zevende jaar voor het land. Om deze reden wordt Johannes’ getuigenis waarom hij in vers negen werd vervolgd, gevolgd door de sabbat van vers tien en de boodschap uit het verleden (“achter”) van de “grote stem” als van een “bazuin.”

Ik, Johannes, die ook uw broeder ben en deelgenoot in de verdrukking, en in het koninkrijk en de volharding van Jezus Christus, was op het eiland genaamd Patmos, om het woord van God en om het getuigenis van Jezus Christus. Ik was in de Geest op de dag des Heren, en hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin. Openbaring 1:9, 10.

Johannes vertegenwoordigt hen die op 11 september de bazuinstem hoorden van de engel van Openbaring achttien, die Gods volk opriep terug te keren tot Jeremia's „oude paden”. Die luide stem was tevens de waarschuwing van de zevende bazuin, die ook het derde wee is.

Zuster White tekende op dat de „Bijbel zijn schatten voor dit laatste geslacht heeft verzameld en samengebonden.” Het boek Joël is een van de bijbelse „schatten” die tegenwoordige waarheid is in de „laatste dagen”. Ten tijde van Pinksteren gaf Petrus te kennen dat het het boek Joël was dat toen in vervulling ging. Petrus, evenals Joël, „sprak minder voor” de tijdsperiode van Pinksteren dan voor onze „tijd”. De tijdsperiode van Pinksteren was de vroege regen voor de christelijke bedeling. Pinksteren markeert het begin van de christelijke bedeling en beeldt daarmee het einde van de christelijke bedeling uit. Het einde van de christelijke bedeling is de tijd van de late regen, zoals getypeerd door Pinksteren. Petrus is daarom een symbool van Gods volk aan het einde van de christelijke bedeling, dat de vervulling van de uitstorting van de Heilige Geest herkent door daartoe gebruik te maken van het boek Joël.

Maar Petrus, staande met de elven, verhief zijn stem en sprak tot hen: Gij mannen van Judea, en allen die te Jeruzalem woont, dit zij u bekend, en neemt mijn woorden ter ore. Want dezen zijn niet dronken, gelijk gij vermoedt, daar het nog slechts het derde uur van de dag is. Maar dit is het wat gesproken is door de profeet Joël: En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen. Ja, ook op Mijn dienstknechten en op Mijn dienstmaagden zal Ik in die dagen van Mijn Geest uitstorten; en zij zullen profeteren. En Ik zal wonderen geven in de hemel boven en tekenen op de aarde beneden: bloed en vuur en rookdamp. De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed, eer die grote en doorluchtige dag des Heeren komt. En het zal zijn dat een ieder die de Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden. Handelingen 2:14–21.

Om een succesvolle student van de profetie te zijn, is een vaste overtuiging vereist dat het einde van de wereld in de historische verhaallijn van de Schrift wordt uitgebeeld, “regel op regel”. Met deze waarheid verbonden is het gegeven dat de profeten zelf Gods volk in de laatste dagen vertegenwoordigen. Joël plaatst zijn boek in de laatste dagen, want het kondigt de nadering van de “dag des Heren” aan.

Blaast de bazuin in Sion, en slaat alarm op mijn heiligen berg; laat alle inwoners van het land beven; want de dag des Heeren komt, ja, hij is nabij. Joël 2:1.

Een „bazuin” als symbool stelt, naast andere betekenissen, een waarschuwingsboodschap voor. Als symbool kan een bazuin een tijdsperiode of een tijdstip vertegenwoordigen, of beide—afhankelijk van de context. Een bazuin vertegenwoordigt ook oordeel. Het feest van de bazuinen, tien dagen vóór de Verzoendag, was een waarschuwing voor naderend oordeel.

De „dag des Heren” vertegenwoordigt, afhankelijk van de context van de passage waarin de „dag des Heren” wordt gebruikt, hetzij een tijdstip, hetzij een tijdsperiode. De „dag des Heren” kan een symbool zijn van het uitvoerend oordeel, voorgesteld door de zeven laatste plagen, of zij kan het uitvoerend oordeel zijn aan het einde van het duizendjarig millennium. In beide gevallen duidt de bazuin op Gods uitvoerend oordeel. De „dag des Heren” kan daarom het punt vertegenwoordigen waarop Gods straf wordt voltrokken, of de tijdsperiode waarin Gods straffen worden voltrokken.

Een „bazuin” kan, evenals de „dag des HEEREN”, zowel een tijdstip als een tijdsperiode aanduiden, zoals blijkt uit de historische tijdstippen en perioden die worden voorgesteld door de zeven bazuinen van Openbaring acht en negen. De „dag des HEEREN”, die Joël uitbeeldt met de „bazuin” die geblazen moet worden, is zowel een tijdstip alsook een tijdsperiode, die aanvang toen het oordeel over de doden eindigde en het oordeel over de levenden begon. Op 11 september werd een bazuin geblazen, waarmee de komst van het oordeel over de levenden als een tijdstip werd gemarkeerd, en waarmee tevens 11 september werd gemarkeerd als het begin van de periode van het oordeel over de levenden.

Daarom ook nu, spreekt de HEERE, bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en met vasten, en met geweene, en met rouwklacht. En scheurt uw hart en niet uw klederen, en bekeert u tot de HEERE, uw God; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en het berouwt Hem over het kwaad. Wie weet, Hij mocht Zich wenden en berouw hebben, en een zegen achter Zich overlaten, een spijsoffer en een drankoffer voor de HEERE, uw God? Blaast de bazuin te Sion, heiligt een vasten, roept een plechtige samenkomst uit. Joël 2:12–15.

Dit is de tweede keer dat Joël beveelt dat er op de bazuin wordt geblazen. De „bazuinen” in Joël zijn zowel waarschuwingen voor het naderende uitvoerende oordeel van de zeven laatste plagen, als geplaatst binnen de context van de Laodiceaanse oproep tot bekering en de aanstaande sluiting van de genadetijd.

Roep luidkeels, spaar niet, verhef uw stem als een bazuin, en verkondig Mijn volk zijn overtreding, en het huis van Jakob zijn zonden. Jesaja 58:1.

Jesaja, Joël, Johannes en Petrus vertegenwoordigen allen de honderdvierenveertigduizend van de laatste dagen, evenals Jeremia, die aangeeft wanneer op de bazuin geblazen moet worden.

Zo zegt de HEERE: Staat op de wegen en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg zij, en wandelt daarop, zo zult gij rust vinden voor uw zielen. Maar zij zeiden: Wij zullen daarop niet wandelen. Ook heb Ik wachters over u gesteld, zeggende: Hoort naar het geluid van de bazuin. Maar zij zeiden: Wij zullen niet horen. Jeremia 6:16, 17.

De bazuin klonk in deze laatste dagen op 11 september, en de late regen begon toen neer te vallen op hen die de goede weg kozen en daarop wandelden. Toen daalde de engel van Openbaring achttien neer.

“De late regen zal neerdalen op het volk van God. Een machtige engel zal uit de hemel neerdalen, en de gehele aarde zal verlicht worden met zijn heerlijkheid.” Review and Herald,

21 april 1891.

Toen de grote gebouwen van New York op 11 september werden neergehaald, daalde de machtige engel neer en begon de late regen te vallen.

„Vanwaar komt het bericht dat ik verklaard zou hebben dat New York door een vloedgolf zal worden weggevaagd? Dit heb ik nooit gezegd. Ik heb gezegd, toen ik zag hoe daar de grote gebouwen verrezen, verdieping op verdieping: ‘Wat zullen er vreselijke taferelen plaatsvinden wanneer de Heere Zich zal opmaken om de aarde geweldig te doen beven! Dan zullen de woorden van Openbaring 18:1–3 vervuld worden.’ Het gehele achttiende hoofdstuk van Openbaring is een waarschuwing voor wat over de aarde komt. Maar ik heb geen bijzonder licht met betrekking tot wat er over New York komt, behalve dat ik weet dat op een dag de grote gebouwen daar neergehaald zullen worden door het keren en omkeren van Gods macht. Uit het licht dat mij gegeven is, weet ik dat er verwoesting in de wereld is. Eén woord van de Heere, één aanraking van Zijn machtige kracht, en deze massieve bouwwerken zullen instorten. Er zullen taferelen plaatsvinden waarvan wij ons de verschrikking niet kunnen voorstellen.” Review and Herald, 5 juli 1906.

Op 11 september begon de late regen vooruitlopend op zijn volle uitstorting bij de zondagswet te sprenkelen.

„Het grote werk van het evangelie zal niet eindigen met een geringere openbaring van de kracht van God dan die welke het begin ervan kenmerkte. De profetieën die werden vervuld in de uitstorting van de vroege regen bij de opening van het evangelie, zullen opnieuw worden vervuld in de late regen bij de afsluiting ervan. Hier zijn de ‘tijden van verkwikking’ waarop de apostel Petrus vooruitzag toen hij zei: ‘Komt dan tot inkeer en bekeert u, opdat uw zonden uitgewist worden, wanneer de tijden van verkwikking zullen komen van het aangezicht des Heeren; en Hij Jezus zenden zal.’ Handelingen 3:19, 20.” The Great Controversy, 611, 612.

De volmaakte vervulling van de „tijden van verademing” vindt plaats wanneer u leeft, want de waarschuwing luidt: „bekeert u”, hetgeen onmogelijk is te doen indien u dood bent. De „tijden van verademing” breken aan wanneer de „zonden” van levende zielen nog „uitgewist” kunnen worden. De „tijden van verademing” begonnen op 9/11 en markeerden aldus het begin van het oordeel over de levenden. Pinksteren wordt herhaald aan het einde van de evangeliebedeling. Toen de „tijden van verademing” aanbraken, begonnen de gebeurtenissen die in Pinksteren voorafgebeeld waren, zich te herhalen.

„Met een oprecht verlangen zie ik uit naar de tijd waarin de gebeurtenissen van de Pinksterdag zich zullen herhalen, met nog grotere kracht dan bij die gelegenheid. Johannes zegt: ‘Ik zag een andere engel uit de hemel neerdalen, die grote macht had; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid.’ Dan zullen, evenals in de Pinkstertijd, de mensen de waarheid tot hen horen spreken, ieder in zijn eigen taal.”

“God kan nieuw leven inblazen in iedere ziel die oprecht verlangt Hem te dienen, en kan de lippen aanraken met een gloeiende kool van het altaar en maken dat zij welsprekend worden in Zijn lof. Duizenden stemmen zullen vervuld worden met de kracht om de wonderbare

waarheden van Gods Woord te verkondigen. De stamelende tong zal worden losgemaakt, en de vreesachtigen zullen sterk gemaakt worden om moedig getuigenis af te leggen van de waarheid. Moge de Heere Zijn volk helpen de tempel van de ziel van elke verontreiniging te reinigen en zulk een nauwe verbinding met Hem te onderhouden dat zij deelgenoten mogen zijn van de late regen wanneer die zal worden uitgestort.” Review and Herald, 20 juli 1886.

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan.

En de engel die met mij sprak, kwam weder en wekte mij, zoals een man gewekt wordt uit zijn slaap, en hij zei tot mij: Wat ziet gij? En ik zei: Ik heb gezien, en zie, een geheel gouden kandelaar, met een olievaatje bovenop, en zijn zeven lampen daarop, en zeven pijpen naar de zeven lampen die zich bovenop bevinden; en twee olijfbomen ernaast, de ene aan de rechterzijde van het olievaatje en de andere aan de linkerzijde daarvan.

Toen antwoordde ik en sprak tot de engel die met mij sprak, zeggende: Wat zijn deze, mijn heer? Toen antwoordde de engel die met mij sprak en zei tot mij: Weet gij niet wat deze zijn? En ik zei: Nee, mijn heer.

Toen antwoordde hij en sprak tot mij, zeggende: Dit is het woord des HEEREN tot Zerubbabel, luidende: Niet door kracht, noch door geweld, maar door mijn Geest, zegt de HEERE der heirscharen. Zacharia 4:1–6.